

קב:

עין משפט
נר מצוה

מִיָּא אַ מִיָּא פֿ"א מַהֲלִי
טוּמאַת מַת הֵלִי טו
סַמַּג לְאִוִּין רַלָּא טוֹשׁ"ע י"ד
סִימָן שַׁע:

גירושין ה' יח סמג
עשן נ טוש"ע אה"ע סימן
ז סעיף לא:
ה' ג מ"י שם ה' ז
טוש"ע שם סעיף ל:
י"ב ד מ"י שם סעיף ה' יג
סמג עשן מח טוש"ע
שם סימן קכא סעיף ח:
כ ה ו מ"י פ"ה מהלכ'ו
רוחא ה' ז:

תוספות ישנים

[illegible][illegible]

סימן מובהק קא מיפלגי מר סבר סימן מובהק ומר סבר לאו סימן מובהק ולהך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא הא קתני אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו גופו דארוך וגוין כליו דחיישינן לשאלה ואי חיישינן לשאלה חמור בסימני אוכף היכי מהדרינן לא שילי אינשי אוכפא דמסקיב ליה להחמרא מצאו קשור בכים ובארנקי ובטבעת היכי מהדרינן טבעת חייש לזיופי כים וארנקי מנחשי אינשי ולא מושלי ואיבעית אימא ככליו בחיורי וסומקי: ואפילו ראוהו מגוייד וכו': למימרא דמגוייד חיי ורמיניה ^אאדם אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד ואפי' גוסס טמויי לא מטמא הא מיחייא לא חיי ואמר אביי לא קשיא הא ר"ש בן אלעזר הא רבנן דתניא מעידין על המגוייד ואין מעידין על הצלוב רבי שמעון בן אלעזר אומר אף על המגוייד אין מעידין מפני שיכול לכוות ולחיות ומי מצית לאוקומי כר"ש בן אלעזר הא קתני סיפא ^במעשה בעסיא באחד ששילשלוהו לים ולא עלתה בידם אלא רגלו ואמרו חכמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא שאני ^גמא דמרוו מכה ותאמר רבה בר בר חנה לדידי חזי לי ההוא טייעא דשקול ספסירא וגיידיה לגמליה ולא אפסיקתיה לנערותיה אמר אביי ההיא כחישא הוויא רבא אמר בסכין מלוכנת ודברי הכל: והתיה אוכלת וכו': אמר רב יהודה אמר שמואל ^דלא שנו אלא ממקום שאין נפשו יוצאה אבל ממקום שנפשו יוצאה מעידין וא"ר יהודה אמר שמואל ^השחט בו שנים או רוב שנים וברח מעידין איני ^ווהאמר רב יהודה אמר שמואל ^זשחט בו שנים או רוב שנים ורמו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלמה תניא ^חשחט שנים או רוב שנים הרי זה אינו גולה הא איתמר עלה אמר רב הושעיא ^טחיישינן שמא הרוח כלכלתו אי נמי שמא איהו קירב

דבר צרור שימות קודם שיתירוה לינשא והשתא פריך ליה ממגוייד וגוסס ואותו גוסס שסופו למות הוא מת לאלתר והוא הדין נמי דמגוייד

מיית לאלתר מדקמתי מגוייד צהדי גוסס וז"ת צללו מייתים דרש"ה
 ג"ה לאלוקמי ירשא דאין מעדין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר
 ג"ה ע"י ידו. לשמואל דחשיב ליה מת קפריך דכיון דמת הוא י"ש לא
 גלל יתחייב גלות כגל דלישאנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שממא
 ונקמה המכה בשונא מוא ונקמה ונקמה מגלות ואע"פ שחייב מיתה במזיד
 כיון דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל א"ל לומר
 דהא אכתי לא

חיישינן שמא הרוח בלבלתנו. ודוקא בגלות ולא במיתה כדכ
 אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כגון דליכא

האשה בתרא פרק ששה עשר יבמות

בָּנָן אֲסִימָן כִּי הָאִי סִמְרִין אֲפִילוּ
 בָּנָן. לֹא סִמְרִין יִנְהוּ: כִּלְיוֹ. בְּגֵדִיו
 מֵת וְרֹאשׁוֹ אֵלּוֹ וְסִבּוּרִים שָׂזוּ עַל
 קִימָא לֵן בָּלָא מִלִּישׁוֹת (ב"מ דף כו.)
 וְהִדְרִינָּ: לֹא שִׁינִי אִינְשִׁי. עַל

וממור לא היה שואל חוכמו של ז'נבה: **דמסקיז ליה**. דאש"ר
בא למימר ליחוס א"פ ש'הוא מתיי
ז'הים ים לחוש שנה השאלו
והר וקשר בו גט זה והחזירו לזה
ככה בו את הגט: **לויפא**. שמה
שה חותם וזורה כנגד טבעתו
וירארו לאשמו ויטול הימנה כל
הר ישאל: **מנהשי אינשי**. שלא
ול זה מזלו. ואי קיאל הא קמני או
מלא בין כליו הא אמרן דחיישינן
אלהה בין קיאל כליו דמנהשינן
ינו בגדיו ודך להשאל מלבושים
ליו דגיטין היינו בין כלי תשמישי
תו בחיבתו שאין דרך להשאלם:
ביעית אימא כליו. דמנ"י דקמני
ופו ובכליו דלא סמכין אסימנייהו:
וומתי ויחורי. דלא אמרינן הוי
גט מכלבושו וז' שחורין היו או
ינים היו דאין זה סימן שהרה יש
חורין ולבנים ואדומים: **והא קמני**
פפא. דמנ"י (לקמן ד' קפא): **מן**
הרכובה ולמטה לא תנשא. דחיי
י משום טביעה הואיל ומים שאין
ם סוף חיישינן שמה יאל מן המים
ולה כרחוק פרסה או יותר ולא
ז'ה קמני מן המים והרכובה ולמטה
שא אלמא מגיד לא חיי: **שאי**
א דמרו מכה. מחזיקות ומגדלות
ב המכה. וחזרו מיטרא ריח
ילני במס' תענית (ד' א): **גידיה**
מליה. לשון גודו אילנא (דעאל ד):
אפסקיה לעירוטיה. ולא הפסיק
מור את קול נערותו שהיה נוער
שמת: **מלובנת**. צהש שמחת
רכובה מתרפא: **וצרת**. הנשחת:
הצבו ויסגו. אלמא כחי מחזיקין;
שני חי הוא. לפיכך גיטו גט
ופו למות הלך מעידין: **אלא**
נפסה. הואיל ודאי ימות יאל
לה השוחטו אם נפל סבין מידו
יו ושחטו אלמא תניא אין גולה
פילו מת שמה מחמת דבר א"ר
על ידו. בשבילו: **הרוח**
בנפשו. ומחמת הרוח מת הלך

קירב

וא לא קשיא ליה רישא נקיפא דמני
מני לשנויי: **נלא** מעתה יהא
פיי שמת לאלתר אבל לא מת לאלתר
ן פפרק אלו נערוות (כתובות לג: וס)
ק צין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי
אין לנו לפוטרו כיון שמת לאלתר

המגלות האלה לא הלך על משענתו
אף פירכס כלל:

לקולא

מסורת הש"ס

(א) חיר מג. אהלות פ"א
מ"ו, (ב) [לקמן קכא.],
(ג) [לעיל מז: לקמן קכא.],
(ד) [גיטין ע:], (ה) שם,
(ו) צס"א: להשאילה,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מוזהק וכו'
אפילו באיסור: (ב) תוס'
ד"ה אלא וכו' אפי' לא מת
לאלתר אלא לאחר זמן
מרוזה:

לעזי רעס"י

דאשי"ר [רידוישי"ר].
לפצווע, לשפּשפּ (את גב
החמור באוכף שאינו הולם
אותו).

מוסף רע"י

אפילו ומגוייר. מחזק
לאצברו ואפילו הכי אינו
מתעב (נזיר מה).
מבזה. מכבדין את האכל
ונופח לקמן (קבא).
מכבדין את חולי המכה
(לעיר מה). שחט בו
שנים כשור מעדיין. עליו
שמה להשיא את אשתו
(גיטין ע). חי הוא. וגטיו
מחיים אכל סופו לנמות.
לך מעדין עליו לאחר זמן
להשיא את אשתו לאחר דלא
יגרסה (יבם).

יִרְשָׁה (שם).